

Az esküdtek zavartan néztek össze.

— Bocsánat felség, — szólalt meg az Alsó,
— ezt a verset nem én írtam és ezt nem is
lehet rámbizonyítani. Még a' nevem se áll
rajta.

— Hogy nem írtad alá a nevedet, az csak
súlyosbítja a dolgot, — mordult rá a király.
— Ha nem sántikálnál valami rosszban, alá-
írtad volna, mint más tisztességes ember.

Általános taps volt a válasz ezekre a sza-
vakra. Ez volt ma a király legelső mondása,
aminek értelme is volt.

— A bűnösség tehát be van bizonyítva,
— jelentette ki a királyné. — Üssétek le a ...

— Semmi sincs bebizonyítva! — kiáltotta
Alisz. — Hiszen még azt se tudjátok, miről
szól a vers.

— Olvasd föl! — parancsolta a király.

Tapsifüles fölvette a pápaszemét. — Hol
kezdjem, felség? — kérdezte.

— Kezdd az elején, — mondta a király
ünnepélyesen. — De ha befejezted, akkor
hagyd abba.

Halálos csönd lett. Tapsifüles pedig a
következő verset olvasta:

Mondták nekem, hogy nála voltál ,
S ott engem említének.
Ő csupa jókat mondott rólam,
S azt is, hogy úszni félek.

Ő azt üzente, mért nem mentem,
(Hisz van igazság benne!)
Ha elhalaszthatná a dolgot,
Még akkor is mi lenne?

En adtam egye
Te adtál nékil
De visszakerül
Megint csak r

Ha benn vagy
— Ő épp így
Szabadok legy
Rájön a rohan

En azt hiszem
S e vélemény
Csak akadály
Közém, közéd

Ne mondd el,
Ne áruld el m
Mindez közöt
Örök titok m

— Ez a legfont
napon! — mondta a
a kezét. — Nos, esk

— Ha közületek
rázni ezt a verset, a
— vágott közbe Ali
hogy senkitől sem
mondom, hogy sem

Az esküdtek ie
mondja, hogy semm
azonáltal senkise
megfejtésére.

— Ha nincs s
király, — akkor re
meg, mert nem kell
De mégis, — folyta
dén kitergette és f